

תלמודו בידו

דף טו עמוד ב

א] מדוע לא רצה ר' יוחנן החורני לאכול את הזיתים ששלח לו ר' צדוק, ומה השיב לו ר' צדוק ?

ב] ולד של חייבי לאווין, האם הוא פגום לכהונה ?

ג] כיצד ניתן לפסול ולד של חייבי לאווין לכהונה בקל וחומר מאלמנה, וכיצד נדחה ?

ד] נבעלה לחייבי כריתות, האם נפסלה לכהונה ?

א] ר' יוחנן: הזיתים היו לחים מן המוהל שיצא מהם, ונהג כבית הלל הסוברים שמוהל מכשיר לטומאה כשמן.

[ולא כבית שמאי אף שהיה מתלמידיו, שמוהל כמי פירות ואינו מכשיר].
וחשש שעם הארץ נגע בגב כלי החרס שהיו בו הזיתים, ונטמאו מדרכנן.

ר' צדוק: המוהל לא הכשיר, כי החבית היתה נקובה, ובכך גילה דעתו שאינו חפץ במוהל. ואפילו אם נסתם הנקב בשמרים ולא יצא המוהל, אינו מכשיר.

ב] אין הולד פגום לכהונה, ואפילו להיות כהן גדול. כגון ולד מחזיר גרושתו לאחר שנישאת שהיא עליו בלאו, או ולד של יבמה לשוק קודם חליצה.

ג] קל וחומר: אם אלמנה שאין איסורה נוהג אלא בכהן גדול, בנה פגום לכהונה. חייבי לאווין שאיסורן שוה בכל, ודאי שהולד פגום לכהונה.

דחיה: אלמנה לכהן גדול חמורה שהיא עצמה מתחללת בביאה לינשא לכהן הדיוט, שנאמר "ולא יחלל זרעו בעמיו", לרבות אשתו.

ואם היא בת כהן, אינה חוזרת לתרומת בית אביה.
ואילו חייבי לאווין כמחזיר גרושתו ויבמה לשוק, אינן מתחללות בביאה. ואין נפסלות מלאכול בתרומה, כיון שאינו זר אצלה מתחילה.

ד] נעשית זונה ופסולה לכהונה. ואם היא בת כהן, אינה חוזרת לתרומת בית אביה.